



Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Serapioni correctori. 15.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

rum tāquam luminaria quædam gradiuntur, simulatque in tenebris conspecti fuerint, aliorum oculos in se conuertentes. Quorum in numero cùm ipse sis, cura vt possessionem tuam retineas.

Hierio. 14.

Veri ac synceri virtutis amatores, & dū in corpore viuunt, vrbes dirigunt: & eo deposito, amoris ac desiderij aculeum relinquunt. Quocirca & clara atque insignia eorum monumenta sunt, & in honore posterij, & perpetua memoria, idque merito: virtutem enim adepti sunt, quæ ita natura comparata est, vt mors eam minimè attingat. Quòd si de diuino numine eadem nobiscum fctires, futura gloria commemorata te ad virtutis amorem vehementius acuissem & erexissem.

Serapioni correctori. 15.

Nihil æquè tam apud homines amplū ac præclarum, quàm apud Deum splendidum & laude dignum aliquem reddere solet, vt ea quidem, quæ velit efficere possit, semper autem benigna atque humana, & velit, & faciat. Quoniam igitur potestas in imperio inest, cura vt humanitas ei admisceatur: quo deposito etiam magistratu, clarum ac celebrem te præbeas. Nam si iracundiæ indulgeas, ac potentia tua & autoritate abutaris, gloriam tuam extingues, atque immanitatis & feritatis opinionem referes. Etenim iis, qui peccant veniam impertire, diuina quædam res est: è vestigio autem eos implacabili animo excruciare, belluina & serpentina. Ecquis igitur omiffa diuini numinis imitatione animalibus humi serpentibus similem se præbere in animum induxerit? Nemo profectò: nisi qui & diuinum metum, & humanam existimationem atque gloriam parui pendit.

Maroni. 16.

Medicus Hippocrates incurabili mor-

ρεύονται ἅρα τῆς ἀρετῆς, ὡς ἂν φάσκηρες ἐξαίφνης ἐν σιότητι φαίνονται, καὶ ὀπιστρέφοντες, πρὸς ἑαυτοὺς τῆς ἀλλοτρίων τὰς ὀφθαλμοὺς εἰς τοῖνυ αὐτῶν τυφλῶν, ἔχον τὸ κτήματος.

Ιερῶ. ιδ.

Οἱ γνήσιοι τῆς ἀρετῆς ἐρασταί, καὶ ζῶντες ἐν σώματι, ὁρῶσι τὰς πόλεις, καὶ σποθόμενοι τὸ το, ἐξισταλέπυσσι κεντρὸν τῆ πόδης. ποιῶντο ὀπίσθημοι μὲν αὐτῶν οἱ τῶνοι, ἐν τιμῇ δὲ τὰ γέννη, διηνεχῆς δὲ ἡ μνήμη δικαίως. ἀρετὴν γὰρ ἐκτίσαντο, ἧς ὁ πέφυκεν ἀπλοῦς τελευτή, εἰ δὲ καὶ ὁμογενωμονῶν ἡμῶν ἐτύχαντες ἐν τῇ περὶ τῆ θεῆς δόξῃ τῆς μελλούσης δόξης μνημονεύσας, ἐπέρωσα ἂν σε πλέον πρὸς τὸν τῆς ἀρετῆς ἔρωτα.

Σεραπίωνι κորρίκτωι. ιε.

Οὐδὲν ἔγω καὶ παρὰ ἀνθρώποις ἐν δόξῃ, καὶ παρὰ θεῶ εὐδόκιμον οἶδε ποιεῖν, ὡς τὸ δυνάσασθαι μὲν ἂ ἐβλεπται παράθειν, ἀεὶ δὲ φιλάνθρωπα καὶ βούλεσθαι καὶ παράθειν. οὐκοῦν ἐπειδὴ τὸ δυνάσασθαι ἐν τῇ ἀρχῇ, παρῆσι, τὸ φιλάνθρωπον τὸ τῶ κινάσασθαι, ἵνα καὶ μετὰ τὴν ἀρχὴν αἰδιδιμος γένοιτο. εἰ δὲ θυμῶ χεῖρισμο, καὶ τῇ ἐξέσῃ σποχρήσῃ, σβέσις μὲν τὸ σαυτοῦ κλέος, θηρωδίας δὲ δόξαν σποσίση. τὸ μὲν γὰρ συγγνώμης ἀξιοῦ τοὺς πλάοντας θεῖον. τὸ δὲ παρὰ πόδας ἀπαραιτήτως κολάζειν, θηρωρεπῆς καὶ οφιωδεις. τίς ποιηροῦ παρῆς τὸ μμησασθαι τὸ γέιον τοῖς χαμηῖ ἔρπουσιν ἐξομοιωθῆναι βουληθῆναι, ἔδεις πλὴν εἰ μήτις καὶ τοῦ γέιου φόβου καὶ τῆς τῶ ἀνθρώπων δόξης καταφρονῆσειεν.

Μάρωνι. ις.

Ο μὲν ἱατρικὸς ἰσποκράτης παρή-
γες